

ponechané v platnosti odst. 2 § 141 cit. zák. č. 221/24, ale že vraj pozbyly platnosti práve tým ustanovením zák. č. 221/24, podľa ktorého zamestnavateľ je povinný hradiť polovicu poisťného.

Č. 9228.

Živnostenské právo (Slovensko): Od účinnosti živn. zákona č. 259/24 pozbyly platnosti také statuty župní o provozování živnosti kominické.

(Nález ze dne 28. dubna 1931 č. 6555.)

V ě c: Josef B. v L. (adv. Dr. Rud. Winter z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o koncesi kominickou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl v pořadí instančním potvrzen výměr okresního úřadu v P. z 31. srpna 1928, kterým byla st-l odeprána koncese k provozování živnosti kominické ve vymetacím obvodu se sídlem v P. s odůvodněním, že koncese pro tento obvod byla udělena Josefu A. v S., že udělením této koncese je o potřebu v p.-ském okrese postaráno, ježto také druhý vymetací obvod v tomto okrese se sídlem ve V. je obsazen, takže žádosti dalších uchazečů o tuto koncesi musily být zamítnuty.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: — — —

St-l podal svoji žádost v r. 1927, tedy za účinnosti nynějšího živn. zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb. Podle 3. odst. § 253 pozbyl zák. čl. XVII:1884 a všechna nařízení vydaná na jeho základě platnosti dnem, kdy nabyl účinnosti živn. zákon č. 259/24. Mezi tato nařízení dlužno počítati i statuty vydané k provedení cit. zák. článku, tedy také statut župy bratislavské o provozování živnosti kominické, jež má st-l patně na mysli, neboť — pokud statut ten obsahuje ustanovení o tom, ke kterým okolnostem dlužno při rozhodování o žádostech za udělení koncese kominické pozířati a kterému z více žadatelů o tutéž koncesi dlužno žádanou koncesi udělit — má právní základ v ustanovení § 11 zák. čl. XVII:1884. Pak ovšem nemůže st-l z tohoto statutu dovozovati nárok na udělení žádané koncese.

Ani z výnosu min. obch., jehož se st-l dovolává, nějaký nárok na udělení koncese kominické dovoditi nelze. St-l má zřejmě na mysli výnos min. obch. z 24. září 1925 č. 30.865. Výnos ten jako pokyn vydaný vyšší instancí úřadům podřízeným nepřichází pro posouzení zákonitosti nař. rozhodnutí v úvahu, neboť nemá povahy zákonné normy právní, která by mohla být základem subj. práv. Zákonitost dlužno posuzovati jedině podle toho, zda rozhodnutí, které bylo vydáno a je bráno stížností v odpor, je v souhlase se zákonem čili nikoli. Nemůže tedy nss zkoumati, zdali nař. rozhodnutí se přičí cit. výnosu min. obch. Že by nař. rozhodnutí nebylo ve shodě se zákonem, stížnost vůbec netvrdí.